

Arrest

nr. 220 683 van 2 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. KEIRSEBILCK
Ardooisesteenweg 22
8800 ROESELARE**

tegen:

- 1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2017 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 212 131 van 8 november 2018.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 22 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u Arabier en sjiitisch moslim. U bent afkomstig uit El Hay, Wasit, Irak, en behoort tot de stam Sahmani. U was van 1999 tot 2007 gehuwd met uw nicht, A.(...) H.(...) K.(...), met wie u in 2004 een dochter kreeg, N.(...) E.(...) Z.(...). Uw dochter verblijft momenteel bij uw zus N.(...). Op 1 april 2006 werd u aangenomen bij politie. U werd geselecteerd om te werken voor het snelle responsteam voor anti-terreur (SWAT) en kreeg een opleiding met de Amerikanen in Jordanië. Na uw opleiding werd u gestationeerd in de basis van Al Kut, en na het vertrek van de Amerikanen (eind 2011/begin 2012) werd u overgeplaatst naar het politiecentrum van Wasit in de Kafa'at-wijk van Al Kut. Daar werkte u tot begin 2015, toen u een bevel tot overplaatsing kreeg om in El Hay te gaan werken. Uw taak was om materiaal te ontvangen en klaar te zetten voor anderen. Omwille van uw werk met de Amerikanen en tegen de milities werd u door bepaalde mensen als collaborateur beschouwd. U werd vanaf het begin telefonisch bedreigd en ook uw neven, de broers van uw echtgenote, eisten dat u zou stoppen met uw werk. Zij behoren tot Jeish El Mehdi en hebben uw echtgenote onder druk gezet om van u te scheiden, hetgeen gebeurde op 2 juli 2007. In maart 2008 nam u eenmalig deel aan een missie, Sawlet El Fursan. U moest als chauffeur deelnemen aan een operatie in El Hay, waarbij u naar een doelwit reed, andere leden van SWAT twee broers uit een huis arresteerden, en dan terugkeerde naar de basis. Nadat u aan deze operatie had deelgenomen, werden uw broers bedreigd door leden van de stam van de gearresteerde broers, El Bubadr. Uw oudere broers eisten opnieuw dat u stopte met uw werk, en toen u dat niet deed, lieten zij u ontkennen door uw stam. U vertrok hierop uit El Hay, logeerde één keer tijdens uw verlof bij uw oom, en nadat u ook bij hem omwille van uw werk niet meer terecht kon, kon u vanaf begin 2009 via een officier een appartement huren in Al Kafa'at in Al Kut. In de daaropvolgende jaren werd u regelmatig telefonisch bedreigd. Begin 2015 werd u overgeplaatst naar El Hay. U vertelde uw bevelhebber over uw problemen en vroeg om niet overgeplaatst te worden, maar hij zei u dat u eerst het order moest uitvoeren alvorens u overplaatsing kon aanvragen. U begon in El Hay te werken en verbleef op uw rustdagen in uw ouderlijk huis. Begin 2015 vond u een enveloppe met een kogel aan uw huis. U diende klacht in bij de politie. Op 23 maart 2015, terwijl u op het werk was, werd uw huis aangevallen. Uw huis en uw auto werden hierbij beschadigd. De politie en inlichtingendiensten kwamen ter plaatse om vaststellingen te doen en u diende klacht in tegen onbekenden. Uw jongste broer vertrok vervolgens met uw moeder naar Al Dibouni, u keerde terug naar uw appartement in Al Kafa'at. U bleef werken maar kreeg ook regelmatig verlof omdat de officiers begrip hadden voor uw situatie. In april 2015 diende u een verzoek in om te worden overgeplaatst. Op 11 juni 2015 kreeg u een bevel tot overplaatsing naar de twee Fawj (eenheid), die actief was in Ramadi. Omdat u niet wilde gaan vechten, besloot u te stoppen met uw werk. U diende uw materiaal in, vertrok op verlof en keerde niet terug naar uw werk. Op 13 juni 2015 vertrok u per auto naar Bagdad en vloog u naar Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar België. U kwam aan op 20 juli 2015 en diende op 22 juli 2015 uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort (dd. 11.06.2015), uw identiteitskaart (dd. 07.06.2015), uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw kieskaart, uw rantsoenkaart, de identiteitskaart van uw dochter, uw politiebade (dd. 01.04.2006), een kopie van de verklaring van ontkenning door uw stam (dd. 01.11.2008), een attest van de politietraining die u volgde in Jordanië van 15.07.2006 tot 09.09.2006, attesten van uw aanstelling bij de politie (dd. 15.03.2006, 23.03.2006, 28.03.2006), e-mails en een aanbevelingsbrief (dd. 29.07.2016) van J.(...) B.(...), een Amerikaan met wie u samenwerkte, een telegrambericht in verband met de aanval op uw huis (dd. 23.03.2015), een afwezigheidsattest van uw werk aan de politie van El Hay (dd. 12.06.2015), een uitvoeringsbevel met betrekking tot de afwezigheid van enkele troepen (dd. 15.06.2015), een bericht over de samenstelling van een onderzoekcommissie voor uw afwezigheid (dd. 2015 – niet leesbaar), een bevestiging dat u officieel afwezig bent aan de politie van El Hay (dd. 27.06.2015), een tweede bevestiging van de politie dat u bent gevlucht en die onleesbaar is en foto's van zichzelf in uniform.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Volgens uw verklaringen heeft u Irak ontvlucht omdat u, omwille van uw werk bij de politie, wordt gevisieerd door sjiiitische milities. Daarnaast gaf u aan door de overheid te worden vervolgd omdat u bent gedeserteerd (CGVS II, p. 5-6). Er dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk tot 11 juni 2015 werkzaam was bij de politie. U diende weliswaar verschillende documenten in die uw aanstelling in 2006 en uw opleiding bevestigen, maar deze documenten dateren allemaal van 2006 en vormen aldus geen bewijs voor de duur van uw tewerkstelling. De foto's die u neerlegde en waarop u in uniform te zien bent zijn niet gedateerd. Het document dat uw overplaatsing naar Ramadi zou staven bent u verloren (CGVS II, p. 2). U verklaarde zelf dat de badge die u voorlegde sinds het vertrek van de Amerikanen niet langer geldig was. Voorts legde u ter staving van uw carrière een aanbevelingsbrief neer van J.(...) B.(...) en een emailconversatie met hem. Wat betreft de emailconversatie wordt opgemerkt dat deze geen enkele bewijswaarde heeft. De email die u voorlegde kan immers door eender wie zijn opgesteld. Overigens bevatte deze emailconversatie niet, zoals gevraagd (CGVS II, p. 2), de email waaraan de aanbevelingsbrief was toegevoegd als bijlage. Aangaande de aanbevelingsbrief wordt vastgesteld dat deze zowel op inhoudelijk als op vormelijk vlak elementen bevat die erop wijzen dat dit geen authentiek document is. Zo is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat een persoon die zijn werkzaamheden voor de Amerikaanse autoriteiten in Bagdad in 2008 reeds stopzette, in 2016 een brief zou kunnen schrijven met als hoofding "Embassy of the United States of America". Het is overigens hoogst opmerkelijk dat de plaats waar de ambassade gevestigd is niet vermeld is. Voorts is het niet aannemelijk dat een brief die met 'professionele' hoofding werd opgesteld zou worden ondertekend met een persoonlijk emailadres van de provider AOL.com. Daarenboven dient te worden gesteld dat deze brief duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft. De brief is gedateerd op 29 juli 2016, tussen de twee gehoren (u wist op dat moment dat u opnieuw zou worden opgeroepen, CGVS I, p. 22), en vermeldt specifiek dat uw leven in gevaar zou zijn bij terugkeer naar Irak en dat u voor België geen risico zou vormen. Volgens zijn brief was J.(...) B.(...) werkzaam in Bagdad van februari 2004 tot augustus 2008. Van de informatie die hij verschaft over uw tewerkstelling tot 12 juni 2015, uw overplaatsing in 2015 en de omstandigheden van uw vertrek was hij dan ook onmogelijk zelf getuige waardoor deze verklaringen geenszins als bewijs kunnen gelden. Daarnaast wordt opgemerkt dat zijn verklaring dat u deelnam aan gezamenlijke operaties met het Amerikaanse leger niet overeenstemt met uw verklaringen. Volgens uw verklaringen was Sawlet El Fursan namelijk de enige operatie waar u ooit aan deelnam (CGVS I, p. 10, CGVS II, p. 6-7) – dus geen meerdere operaties zoals in de brief staat. Het complete gebrek aan geloofwaardigheid van dit document dat u neerlegde ter staving van uw beroepsactiviteiten vormt een smet op uw algehele geloofwaardigheid en in het bijzonder uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw beroep. De documenten die u neerlegde ter staving van uw verklaringen dat u zou worden gezocht omdat u gestopt bent met uw werk zijn niet in staat deze geloofwaardigheid te herstellen. Het betreft onduidelijke kopies van documenten die door eender wie kunnen zijn opgesteld, waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden vastgesteld. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat dergelijke documenten in Irak op eenvoudige wijze frauduleus kunnen worden bekomen.

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u tot 2015 werkzaam was bij de politie, kan ook aan uw bewering dat u door het Mehdi leger voor dit werk gevisieerd zou worden sinds uw aanstelling in 2006 tot uw vertrek uit Irak, geen geloof gehecht worden. Meerdere elementen in uw verklaringen hieromtrent zijn overigens volstrekt onlogisch. U verklaarde dat u gedurende de periode van 1 april 2006 tot begin 2015, dus bijna tien jaar lang, bedreigd zou zijn geest enkel en alleen door middel van dreig telefoons en geruchten (CGVS II, p. 6, 9-10). Indien het Mehdi-leger u werkelijk zou viseren en erop gebrand was u te treffen, dan hadden zij u echter makkelijk kunnen vinden. U verklaarde immers dat u tot november 2008 in El Hay woonde (CGVS II, p. 3), u van 2006 tot begin 2015 op dezelfde plaats in Wasit werkte (CGVS II, p. 4-5) en u vervolgens tot uw vertrek in El Hay werkte (CGVS I, p. 10, 20 CGVS II, p. 11). Van 2009 tot begin 2015 heeft u vervolgens in Al Kafa'at gewoond, zonder dat er zich daar incidenten hebben voorgedaan (CGVS I, p. 22, CGVS II, p. 9-10). Mochten zij werkelijk al die tijd u wel via telefoon hebben kunnen bereiken zonder te weten waar u werkelijk verbleef of werkte, is het wel zeer bevreemdend dat ze in 2015 plots wel te weten kwamen dat u opnieuw naar El Hay was verhuisd maar dat zij dan toch uw huis aanvielen op een moment dat u zich op uw werk bevond. Betreffende de door u aangehaalde bedreiging door middel van een kogel in een enveloppe dient overigens opgemerkt te worden dat u, hoewel u beweert dit incident te hebben aangegeven bij de politie (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 10), geen enkel begin van bewijs van voorlegt. Betreffende de aanval op uw huis dient eveneens vastgesteld te worden dat u deze niet afdoende heeft aangetoond. De klacht die u zou hebben ingediend tegen onbekenden legt u immers niet neer. Om deze aanval aan te tonen legde u enkel een telegram

neer van een directoraat en gericht aan een Ministerie. Het is echter hoogst opmerkelijk dat u in het bezit zou zijn van dergelijk document, gelet op het feit dat het niet aan u gericht is en dat er letterlijk op staat dat het een vertrouwelijk bericht betreft. Ook hier wordt verwezen naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat Iraakse documenten eenvoudig op frauduleuze wijze kunnen worden bekomen. Hoe dan ook kunnen documenten pas een bewijskracht hebben indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is.

Betreffende uw verklaring dat uw ex-vrouw door haar broers onder druk werd gezet om van u te scheiden en uw verklaring dat u door uw stam ontkend werd, beide omwille van uw werk voor de Amerikanen (CGVS I, p. 16) dient opgemerkt te worden dat u in 2007 gescheiden bent en dat de ontkenning door uw stam in 2008 gebeurd zou zijn. Beide gebeurtenissen vormden duidelijk niet de aanleiding voor uw vertrek uit Irak in 2015. U maakte ook niet aannemelijk dat deze gebeurtenissen voor u gevolgen kenden die gelijkgesteld kunnen worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat voor het overige uw verklaringen betreft dat u door de Iraakse overheid zou worden vervolgd omdat u met uw politiewerk gestopt zou zijn (CGVS II, p. 5), dient eerst en vooral gewezen te worden op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaring dat u tot in 2015 voor de Iraakse politie gewerkt zou hebben. Volledigheidshalve dient verder verwezen te worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Uit het geheel van bovenstaande elementen wordt geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, uw kieskaart, uw rantsoenkaart, en de identiteitskaart van uw dochter bevestigen slechts uw identiteit en die van uw familie, die hier niet ter discussie staan. Uw politiebade, het attest van de training in Jordanië, de documenten omtrent uw aanstelling bij de politie, de brief en e-mails van J. B., de documenten met betrekking tot uw afwezigheid op uw werk, de foto's van u in uniform, de ontkenning door uw stam en het politierapport van de aanval op uw huis werden hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak.

Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en

een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 30 maart 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerp of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meerdere vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is in beginsel enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105, RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal, en een “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste, die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te

tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissing op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van diezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep, dat als een beroep tot nietigverklaring moet worden opgevat, worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels, voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de

behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*", genomen door de commissaris-generaal, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" betreft, genomen door de commissaris-generaal op 22 maart 2017, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het "*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*" (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient niet nader te worden ingegaan op de exceptie van niet-ontvankelijkheid, die door de tweede verwerende partij werd opgeworpen in haar nota met opmerkingen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste 'middel' betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over de begrippen uit het Vluchtelingenverdrag en stelt dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat hij wel degelijk problemen kende door toedoen van zijn functie bij de politiediensten en de nauwe samenwerking met de Amerikanen. Verzoeker wijst in zijn middel op de bedreigingen door de al Mehdi-militie door middel van dreigtelefoons en een bomexplosie vlakbij zijn woning en het gegeven dat hij hierover briefwisseling tussen de politiediensten neerlegde. In zijn middel kondigt verzoeker aan dat hij nieuwe documenten heeft opgevraagd bij dhr. B., een Amerikaanse bevelhebber in Irak, en hij zou die documenten toevoegen aan zijn dossier. Volgens verzoeker werd hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd.

In een tweede 'middel', gericht tegen de weigering van de subsidiaire bescherming, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is subsidiaire bescherming ruimer dan asiel omdat een gegronde vrees voor vervolging op basis van bepaalde redenen vereist is en heeft hij recht op subsidiaire bescherming omdat de overheid niet kan instaan voor zijn veiligheid omdat er in Zuid-Irak een veelheid aan milities actief is waardoor deze regio gevaarlijk is. Verzoeker wijst tevens op het refoulementverbod in geval van een risico op een onmenselijke behandeling in het land van herkomst.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. In een aanvullende nota van 3 mei 2017 voegt verzoeker 6 nieuwe stukken toe: een originele brief van dhr. J. A. B. met apostille van de staat Wisconsin met een kopie van het *US Postal Service*-pakket waarmee het werd verzonden, verzoekers dienstidentiteitskaart als politiemans met bijlage, het bevel tot overplaatsing waarbij verzoeker wordt vermeld, een krantenartikel aangaande de explosie van een politieauto, een krantenartikel betreffende de diefstal van een politieauto en documenten aangaande het onderzoek en de veroordeling van verzoeker als deserteur en het DHL-pakket waarmee de stukken vanuit Irak werden verzonden (Eerste Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 6-13).

3.2.2. In een tweede aanvullende nota van 9 juni 2017 legt verzoeker de vertaling neer van het krantenartikel betreffende de explosie van een politieauto en de vertaling van de documenten betreffende zijn desertie (Tweede Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 14 en 15).

3.2.3. De verwerende partij voegt middels een aanvullende nota van 17 juli 2018 de 'COI Focus Irak' toe betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 28 februari 2018 (Aanvullende nota CGVS, bijlage 1).

3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

3.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.5. Beoordeling

3.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt erop gewezen dat verzoeker beweert geïmagineerd te worden door de sjiiitische milities omwille van zijn werk bij de politie, maar dat hij niet heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk tot aan zijn vertrek uit Irak werkzaam was bij de politie. De commissaris-generaal wijst erop dat de neergelegde stukken zijn aanstelling in 2006 betreffen, maar dat er geen bewijs voorligt van de duur van zijn tewerkstelling. De commissaris-generaal stelt dat de foto's, het document betreffende de overplaatsing, de neergelegde badge, de aanbevelingsbrief en de e-mailconversatie met J. B. geen bewijswaarde hebben.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er, omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij tot 2015 voor de politie zou hebben gewerkt, evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij omwille van zijn tewerkstelling gedurende 10 jaar door het al Mehdi-leger zou worden geïmagineerd door middel van dreig telefoons en geruchten. Met betrekking tot de vervolgingsfeiten wordt opgemerkt dat verzoeker daarvan geen betrouwbare bewijzen voorlegt. Zo wordt opgemerkt dat het document betreffende de aanval op verzoekers huis een vertrouwelijk bericht tussen het directoraat en het ministerie betreft, waarbij het opmerkelijk is dat verzoeker in het bezit zou zijn van een dergelijk document.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker dat zijn ex-vrouw door haar broers onder druk werd gezet om van hem te scheiden en dat hij door zijn stam werd verstoten, wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat deze gebeurtenissen plaatsvonden in 2007-2008 en dus niet de aanleiding vormden voor verzoekers vertrek in 2015.

Aangaande de bewering van verzoeker dat hij door de Iraakse overheid zou worden vervolgd omwille van de beëindiging van zijn werk als politieagent wordt in de beslissing gewezen op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij tot 2015 voor de politie zou hebben gewerkt. Tevens wordt op basis van de landeninformatie aangestipt dat de onwettige afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. De commissaris-generaal concludeert dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot disproportionele bestraffing.

Specifiek betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat er in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.5.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *"(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967"*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling dus aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag

vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

3.5.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker oorspronkelijk verklaarde dat hij bij een terugkeer naar Irak zou worden gearresteerd door de overheid en de milities omdat hij als politieagent het land zonder toestemming had verlaten (AD, stuk 11, Vragenlijst CGVS 29 oktober 2015, vraag 4). Verzoeker verduidelijkte dat hij door de Amerikanen werd opgeleid en bij de SWAT-force te Wassit werkte en dat hij van onbekenden bedreigingen ontving per sms en er op 23 maart 2015 een bomaanslag werd gepleegd op zijn huis (*Ibid.* vraag 5). Later maakte verzoeker ook gewag van een brief met een kogel (AD, stuk 6B, gehoorverslag CGVS I, 17 juni 2016, p. 20). Uit het gehoor van verzoeker blijkt dat hij een logistieke functie had bij de politie waarbij hij goederen vanuit het magazijn moest bezorgen aan agenten (AD, stuk 6B, gehoorverslag CGVS I; 17 juni 2016, p. 9) en dat hij slechts eenmaal in 2008 aan een operatie had deelgenomen (*Ibid.*, p. 10), waar hij als chauffeur optrad (AD, stuk 6A, gehoorverslag CGVS II, 13 september 2016, p. 7) Verzoeker beweert dat hij tot 11 juni 2015 bij de politie zou hebben gewerkt (AD, stuk 6B, gehoorverslag CGVS I, 17 juni 2016, p. 10).

3.5.4. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker in zijn middel niets inbrengt tegen de overweging van de commissaris-generaal dat zijn echtscheiding van 2007, die onder druk van zijn neven zou zijn afgedwongen, en zijn verstoting uit de stam in 2008 geen rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land van herkomst in 2015.

3.5.5. Het vertrek van verzoeker zou te wijten zijn aan de bedreigingen vanwege het al Mehdi-leger onder de vorm van een kogelbrief begin 2015 en een aanval op zijn ouderlijke woning op 23 maart 2015 (AD, stuk 6B gehoorverslag CGVS I 17 juni 2016, p. 20). Indien verzoeker gedurende bijna 10 jaar bij de politie heeft gewerkt en slechts eenmaal in 2008 aan een operatie had deelgenomen, komt het weinig geloofwaardig over dat de al Mehdi-militie hem plots in het voorjaar van 2015 zou beginnen bedreigen door middel van een kogelbrief en een aanval op zijn huis, zonder dat er daarvoor een concrete aanleiding bestaat. De Raad stelt vast dat er van de voorgehouden vervolgingsfeiten geen begin van bewijs voorligt, behalve een vertrouwelijke telegram van de inlichtingendiensten aan het ministerie van 23 maart 2015 (AD, Documenten, Politieverlag). Het wekt verbazing dat verzoeker, die verklaarde klacht te hebben ingediend (AD, stuk 6B gehoorverslag CGVS I, 17 juni 2016, p. 20), er blijkbaar niet in slaagt een afschrift van zijn klacht neer te leggen, maar wel een vertrouwelijke telegram tussen overheidsdiensten. De Raad wijst op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 14, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016), zodat de bewijswaarde van dit document gerelativeerd dient te worden.

3.5.6. Het komt ook aan verzoeker toe zijn voorgehouden risicoprofiel aannemelijk te maken. De Raad sluit zich aan bij de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen enkel deugdelijk bewijs voorligt van het feit dat verzoeker effectief tot 2015 voor de politie zou hebben gewerkt. De oorspronkelijk neergelegde politiebade (AD, stuk 13, Documenten, ID Politie) dateert immers van 1 april 2006 en is volgens verzoeker niet meer geldig sedert het vertrek van de Amerikanen (AD, stuk 6B, gehoorverslag CGVS I, 17 juni 2016, p. 13). Het document in verband met zijn vorming in Jordanië (AD, stuk 13, Documenten, attest vorming) dateert ook van 2006.

De aanbevelingsbrief en het mailverkeer vanwege dhr. J. A. B. die als 'senior law enforcement advisor' in Irak zou hebben gewerkt van 2004 tot 2008 (AD, stuk 13, Documenten, aanbevelingsbrief en e-mails Mr J.), kunnen onmogelijk als bewijs gelden voor het feit dat verzoeker *anno* 2015 nog steeds geassocieerd zou worden met de Amerikaanse bezetter. Bovendien weerlegt verzoeker in zijn middel de door de commissaris-generaal vastgestelde anomalieën niet waarmee deze bewijsstukken zijn behept: *"Aangaande de aanbevelingsbrief wordt vastgesteld dat deze zowel op inhoudelijk als op vormelijk vlak elementen bevat die erop wijzen dat dit geen authentiek document is. Zo is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat een persoon die zijn werkzaamheden voor de Amerikaanse autoriteiten in Bagdad in 2008 reeds stopzette, in 2016 een brief zou kunnen schrijven met als hoofding "Embassy of the United States of America". Het is overigens hoogst opmerkelijk dat de plaats waar de ambassade gevestigd is niet vermeld is. Voorts is het niet aannemelijk dat een brief die met 'professionele' hoofding werd opgesteld zou worden ondertekend met een persoonlijk emailadres van de provider AOL.com. Daarenboven dient te worden gesteld dat deze brief duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft. De brief is gedateerd op 29 juli 2016, tussen de twee gehoren (u wist op dat moment dat u opnieuw zou worden opgeroepen, CGVS I, p. 22), en vermeldt specifiek dat uw leven in gevaar zou zijn bij terugkeer naar Irak en dat u voor België geen risico zou vormen. Volgens zijn brief was J.(...) B.(...) werkzaam in Bagdad van*

februari 2004 tot augustus 2008. Van de informatie die hij verschaft over uw tewerkstelling tot 12 juni 2015, uw overplaatsing in 2015 en de omstandigheden van uw vertrek was hij dan ook onmogelijk zelf getuige waardoor deze verklaringen geenszins als bewijs kunnen gelden. Daarnaast wordt opgemerkt dat zijn verklaring dat u deelnam aan gezamenlijke operaties met het Amerikaanse leger niet overeenstemt met uw verklaringen. Volgens uw verklaringen was Sawlet El Fursan namelijk de enige operatie waar u ooit aan deelnam (CGVS I, p. 10, CGVS II, p. 6-7) – dus geen meerdere operaties zoals in de brief staat. Het complete gebrek aan geloofwaardigheid van dit document dat u neerlegde ter staving van uw beroepsactiviteiten vormt een smet op uw algehele geloofwaardigheid en in het bijzonder uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw beroep.”

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker wederom een getuigenis toe van dhr. J.A.B. van 4 april 2017 waarin hij zijn eerdere verklaringen bevestigt en stelt dat hij niet langer over een e-mailadres bij de overheid beschikt en waarbij hij een hele reeks badges toevoegt van zijn werk in Irak in de periode 2004-2008 (Eerste Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 6 en 7). Deze nieuwe stukken zijn echter niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling dat dhr. J. A. B., die blijkbaar vanuit de Verenigde Staten vriendschappelijke contacten onderhoudt met verzoeker, onmogelijk als een objectieve getuige kan worden beschouwd van verzoekers professionele activiteiten gedurende de jaren 2008-2015.

3.5.7. Aan zijn aanvullende nota van 5 mei 2017 voegt verzoeker plots een nieuwe kleurenkopie toe van een werkbadge die hem op 17 augustus 2014 zou zijn uitgereikt en die geldig zou zijn tot 16 augustus 2018 (Eerste Aanvullende nota, bijlage 9). Verzoeker zet niet uiteen hoe hij in het bezit kwam van dit stuk en waarom hij dit pas bijna 2 jaar na zijn asielaanvraag neerlegt. Uit het document in bijlage bij dit stuk zou moeten blijken dat verzoeker deze badge zou hebben ingeleverd op 11 februari 2015 (*Ibid.*, ontvangstbewijs). Deze gegevens stroken niet met de verklaringen van verzoeker. Tijdens zijn gehoor had hij immers uitgelegd dat hij na de aanval op zijn huis van 23 maart 2015 “(s)inds april” begonnen was “mijn verzoek in (te) dienen om me te veranderen van plaats. De Ka’et heeft mijn verzoek ingewilligd en heeft me in het tweede regiment gezet. In Ramadi, was het tweede regiment. De operaties gingen door in Ramadi. Ik heb dan mijn spullen ingeleverd zodat ik niks meer zou hebben en dan ben ik gevlucht.” (AD, stuk 6B gehoorverslag CGVS I, 17 juni 2016, p. 20). Aangezien verzoeker het inleveren van zijn spullen situeerde na de voorgehouden aanval op zijn huis, terwijl hij stukken neerlegt waaruit blijkt dat dit een aantal maanden eerder zou zijn gebeurd, kan er aan de geschetste gang van zaken geen enkel geloof worden gehecht.

3.5.8. De documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift en bij zijn aanvullende nota's heeft toegevoegd, zijn niet van aard om de motieven van de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, zoals verzoeker in zijn middel lijkt aan te voeren. Met betrekking tot de krantenartikelen (Eerste Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 11 en 12) dringt zich de vaststelling op dat verzoeker niet verduidelijkt welk verband er bestaat tussen de gebeurtenissen van 2013 en 2014 en zijn asielrelaas.

3.5.9. In zoverre verzoeker beweert dat hij zou worden vervolgd omwille van zijn onwettige afwezigheid, merkt de Raad op dat aan de stukken dienaangaande (AD, stuk 13, Documenten, brief onderzoekscommissie, arrestatiebevel, afwezigheidsattest, verklaring vlucht) geen bewijswaarde kan worden toegedicht. De hoofding van een aantal van deze ‘officiële’ gerechtelijke documenten bevatten immers de foutief gespelde vermelding “THE LADERSHIP OF WASSIT POLICE” (AD, stuk 13, Documenten, brief onderzoekscommissie, verklaring vlucht; Eerste Aanvullende nota verzoeker, bijlage 13). Een ander document bevat dan weer de foutief gespelde spatie-loze vermelding “GeneratedirectoratofwassitPolice”. Op de terechtzitting van 26 juli 2018 werden verzoeker en zijn raadvrouw met deze vaststellingen geconfronteerd, maar zij konden geen verklaring geven voor de opmerkelijke spelfouten. De Raad ontzegt bewijswaarde aan de neergelegde stukken omdat deze, gelet op de vastgestelde anomalieën, onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 20 november 2012, nr. 221.428; RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Bovendien stipt de Raad samen met de commissaris-generaal aan dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de wetgeving betreffende desertie in de praktijk niet wordt toegepast en dat er geen mensenrechtenrapporten zijn die melding maken van buitensporige bestraffing van politielui die onwettig afwezig zijn (AD, stuk 14, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak, Politie – desertie: de *Internal Security Penal Code* en de *Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces*: relevante bepalingen en toepassing’, 23 november 2015, p. 8-10). De vrees voor vervolging omwille van zijn onwettige afwezigheid lijkt dus kennelijk ongegrond.

3.5.10. Het gegeven dat verzoeker sinds 2006 bij de Iraakse politie een logistieke functie bekleedde ten tijde van de Amerikaanse aanwezigheid in Irak, wordt als dusdanig niet ongeloofwaardig geacht. Het is

evenwel veel minder geloofwaardig dat verzoeker na de terugtrekking van het Amerikaanse leger nog tot aan zijn vertrek voor de politie zou hebben gewerkt, c.q. in 2015 door het al Mehdi-leger zou worden gevisieerd omwille van zijn tewerkstelling en de daaruit voortvloeiende verdenking van samenwerking met de Amerikanen. De door verzoeker aangevoerde asielmotieven werden ongeloofwaardig bevonden waardoor deze geen aanleiding kunnen geven tot de erkenning als vluchteling. Verzoeker kan deze motieven evenmin aangrijpen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

3.5.11. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat deze regio gevaarlijk zou zijn.

Uit de beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, “COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak”, 20 februari 2018; “COI Focus Irak De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”, 11 oktober 2017) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld waren geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het meeste geweld in zuid-Irak is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. In de overwegend sjiietische zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Uit het overzicht blijkt dat er zich in de provincie Wassit slechts een heel beperkt aantal veiligheidsincidenten hebben voorgedaan gedurende de laatste jaren. Verzoeker legt geen landeninformatie neer die een ander licht werpt op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Wassit. Verzoeker brengt ook geen gegevens aan die erop wijzen dat hij omwille van ‘persoonlijke omstandigheden’ meer vatbaar zou zijn voor ernstige schade als gevolg van het in aanwezige (beperkte) willekeurige geweld.

3.5.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en/of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Beide aangevoerde ‘middelen’ zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1 van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wordt verworpen.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN